

měsíčník litoměřické diecéze

ZDISLAVA

číslo 6 • 2009
říjen

OBSAH

Úvodník

Slovo otce biskupa
k návštěvě Svatého otce 3

Rozhovor

Buduje hospic, přiznala se k víře 4

Návštěva Svatého otce

Prohlášení českých a moravských
biskupů k apoštolské cestě Svatého
otce Benedikta XVI. do České republiky 7

Návštěva papeže 8

Za papežem k Pražskému Jezulátku 9

Postřehy z pouti do Staré Boleslavi 10

Blízké setkání se Svatým otcem 10

Mládež litoměřické diecéze a přípravy
na setkání se Svatým otcem 11

Svědectví 11

Jak jsem prožila papežskou návštěvu 12

Ohlédnutí za návštěvou papeže 13

Návštěva Benedikta XVI. - výzva,
která pokračuje 14

Dva úhly pohledu 15

Spiritualita

Zachariáš - prorok apokalyptických vizí 16

Zprávy z diecéze

Relikviáře sv. Štěpána a sv. Ludmily
v litoměřické katedrále 20

Pozvánky

21

Zprávy z biskupství

Biskup Jan Baxant oslavil narozeniny 22

*Autorem fotografie na titulní straně
Papež žehná poutníkům ve Staré Boleslavi
a fotografií na straně 23 je Filip Kotek.**Fotografie bez uvedení autora
- Jana Michálková a Miroslav Zelenka*

Foto: Filip Kotek

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze
Říjen 2009 • 14. ročník • 6. vydání • 20 Kč

Moji drazí a milí,

nezapomenutelnou apoštolskou návštěvou Benedikta XVI. se náš křesťanský život zhodnotil. Byli jsme, po tři dny, tak blízko člověku, který je oddán Bohu a nás má rád. Mluvil a my jsme naslouchali. Někteří z nás jsme ale měli vzácnou příležitost osobně mluvit s ním a on nám též naslouchal. Dovolte, abych Vám sdělil, že jsem Svatému otci řekl, že jsme mu připravili duchovní dárek: pondělní modlitbu Věřím v Boha a kající skutek oběti. Mých několik slov vyslechl velmi pozorně a tiše dodal: „To je jeden z nejkrásnějších dávků, které zde dostávám.“ Milí diecézani, děkuji Vám všem za přípravu tohoto dárku. Pokud budete sami v pondělní vzpomínce na Svatého otce pokračovat i po jeho odletu do Říma, budu Vám vděčný.

O naší katolické církvi se někdy mluvilo, že byla církvi umlčenou. V blízkosti nástupce apoštola sv. Petra v minulých dnech jsme zmlkli dobrovolně. Mlčeli jsme. Posvátné mlčení proplétající průběh papežských bohoslužeb bylo dojemné a působivé. Umlčení statečně vydržet a umění mlčet před Bohem jsou projevem dospělosti křesťana. Ujištění Svatého otce o našem zrajícím českém křesťanském společenství a jeho výzva ke skromnému křesťanskému sebevědomí jsou oprávněně a pro nás povzbuzující.

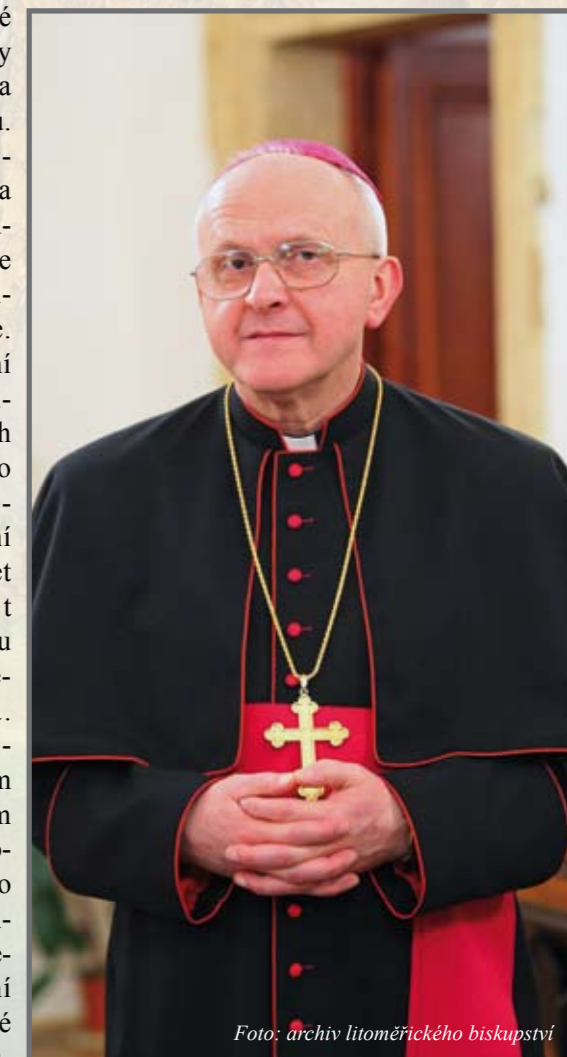

Foto: archiv litoměřického biskupství

Radujme se, že jsme křesťané, že žijeme v srdci Evropy a že toto srdce chce tlouci v rytmu srdce Kristova. Maria, která chovala Spasitele pod svým srdcem, ať nám pomáhá zůstat věrnými ve službě Bohu a všem lidem.

Žehnám Vám. Váš + Jan.

*Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý,
jeho milosrdenství trvá na věky.*

*Požehnaný, kdo přichází v Hospodinově jménu!
Žehnáme vám z Hospodinova domu.*

*Bůh je Hospodin
a dopřál nám světlo.*

Ze žalmu 118

Budujte hospic,

přiznala se k víře

Paní Jana Sieberová z Hořic v Podkrkonoší se narodila v Městci Králové. Městem, kde se, jak sama říká, narodila podruhé, jsou pro ni Litoměřice s katedrálou sv. Štěpána. V dubnu letošního roku, ve svých čtyřiačtyřiceti letech, zde přijala z rukou biskupa Mons. Jana Baxanta křest. „Byl to nejsilnější a nejkrásnější okamžik mého života,“ svěřila se.

Manželé Sieberovi

Co Vás, paní Sieberová, přivedlo do Litoměřic?

Moje touha vybudovat v Hořicích hospic - přesněji řečeno domácí hospicovou péči pro těžce nemocné pacienty s onkologickými onemocněními. Povoláním jsem zdravotní sestra. V roce 1984 jsem nastoupila do nemocnice na interní oddělení, kde bylo sedmdesát lůžek a péče o staré a onkologické pacienty velice špatná. V té době mi bylo devatenáct let a už tady ve mně rostla touha pečovat o umírající pacienty jinak - jiným způsobem, v jiných podmínkách, s jinými lidmi. Mám však rodinu, která byla u mne vždy na prvním místě, a jsem především matka dvou dětí, nejen zdravotní sestra. Proto budování hospice v Hořicích muselo počkat na dobu, kdy děti dorostou. Bylo to ale velmi důležité období, které nás všechny navždy změnilo. Musela jsem totiž k hospicové péči nejdříve profesionálně, ale především lidsky dozrát. To znamená, že mě ovlivňovaly jednotlivé osudy mnoha nemocných, se kterými jsem se setkávala a na které nezapomínám ani dnes. Ale především osud mého již dospělého syna, který ve svých čtrnácti letech po těžkém úrazu páteře úplně ochrnl. Lékaři nedávali žádnou naději na jeho uzdravení. Já jsem se však naděje nevzdávala vůbec a věřila v jeho alespoň částečné vyléčení. Ta doba boje o synův život nás už tenkrát formovala do dnešní podoby. Jeden rok trvala

intenzivní denní několikahodinová rehabilitace. Naučila jsem se Vojtovu metodu a díky ochotě a pochopení zdravotníků jsem se synem takřka od operace mohla každý den být a cvičit a cvičit... Bylo to, jako by se mi znovu narodil. Podruhé jsem ho učila chodit, jíst, psát... Nelze na nic z toho zapomenout. Po roce léčení odešel sám do školy. Tekly mi tenkrát slzy po tváři a cítila jsem hlubokou vděčnost za jeho skorouzdravení.

Kdy jste si začala svoje přání plnit?

V první polovině devadesátých let jsem poznávala hospice z knížek a filmů, začala jsem jezdit na přednášky lékařky Marie Svatošové, která v roce 1995 založila v Červeném Kostelci první hospic v České republice, týkající se hospicové problematiky a paliativní péče. Před třemi lety, když už jsem si myslela, že zhruba všechno teoreticky vím, odjela jsem pracovat jako dobrovolná sestra do hospice v Kostelci, kde jsem měla možnost poznat celou sociologii, celou tu práci i skupinu lidí, která zde pracovala - sestřičky, lékaře, ošetřovatelky. To byl můj skutečný začátek. Viděla jsem, že hospice opravdu fungují, ale že je těchto zařízení v naší republice pořád málo. Tak jsem se rozhodla s partou nadšenců, kteří se kolem mě vyrojili, začít hospic před třemi roky budovat. Pomocí evropských fondů jsem se snažila získat určitou finanční částku, která by sloužila

hospic,

la k úpravě budovy denního stacionáře v Hořicích pro onkologické pacienty, a chtěla jsem též začít provozovat domácí hospicovou službu.

Daří se Vám to?

V té době jsem narazila na to, že domácí hospicová péče není hrazena zdravotní pojišťovnou, což byl samozřejmě blok. Spoléhali jsme na evropské fondy a na to, že nám jejich peníze v začátcích pomohou buď zajistit nákup zdravotnických pomůcek, nebo opravit budovu, ale úřady nám tenkrát odpověděly zamítavě. Všichni ti, kteří do toho se mnou tehdy před zhruba třemi lety šli, mě opustili a já zůstala sama.

Pracovala jsem dál na anesteziologicko-resuscitačním oddělení, ale v listopadu 2008, kdy jsem se už nevydržela dívat na skutečný stav umírajících v našich nemocnicích, jsem se rozhodla, že dám výpověď v zaměstnání. Můj manžel je chirurgem a do té doby v podstatě neprojevoval o typ domácí hospicové péče žádný zájem. Když ale viděl, jak jsem pro věc nadšená a jak se aktivně snažím psát o hospicích, vzdělávat okolí přednáškami a jezdit po odborných seminářích, začal mě nepřímo podporovat. A to začalo ve chvíli, kdy jsme se rozhodli, že postavíme stanovy občanského sdružení, které by si dalo za cíl rozvoj domácí hospicové služby v Hořicích a okolí. To bylo v listopadu roku 2008.

Podmínkou pro založení občanského sdružení bylo to, že opustím práci anesteziologické sestry a budu se věnovat vzniku této péče naplno.

Řekněte mi, kdo Vaši vizi podporuje a kdo Vám pomáhá?

Prvním člověkem, který si mě vzal pod ochranu a začal mi konkrétními radami pomáhat, byla MUDr. Marie Svatošová, zakladatelka českého hospicového hnutí. To bylo v lednu roku 2009. Začaly jsme spolu vyhledávat veškeré možnosti, jak vybudovat tuto službu v Hořicích, ovšem stavba objektu za miliony korun je v devítitisícovém městě nereálná. Z dostupné literatury a podkladů evropských států jsme se rozhodly pro model domácí hospicové péče, který funguje v Nizozemí, totiž vybudování tří lůžek rodinného typu. Není to tedy zbudování klasického hospice, ale jeho alternativa, která je ekonomicky výhodná pro stát, ale nejvýhodnější je samozřejmě pro nemocného, který je doma, ve svém přirozeném prostředí. Pokud totiž z nějakého důvodu rodina péči o nemocného doma nezvládne, chtěli bychom mu nabídnout právě rodinný pokoj. Mys-

lím, že by se tento model dal uplatnit v celé České republice a dal by tak možnost dalšího rozvoje stále nedostatečné sítě hospicových lůžek.

Velikou oporu mám tady ve svém manželovi, který se stal spoluzakladatelem hospicového občanského sdružení, a musím říci, že i ve svých dětech. Podpořil mě místostarosta Hořic Jaroslav Vácha, zdravotní sestra Jarmila Urbanová a Ilija a Lukáš Kaprasovi. Společně jsme založili občanské sdružení Duha a jeho základní kámen letos v březnu požehnal biskup královéhradecké diecéze Dominik Duka. V současné době má sdružení dvacet členů.

Jakým způsobem ovlivnily Litoměřice Váš život? Co znamená hospicová myšlenka a přiznání se k víře pro Váš osobní život, Vaši rodinu?

Když jsem měla za sebou stáž v Červeném Kostelci a ve Štrasburku, nabídla mi Marie Svatošová jednodenní prohlídku Hospice sv. Štěpána v Litoměřicích. Z jednodenní návštěvy se vytvořil celoživotní vztah k tomuto městu. Toto místo mi přirostlo k srdci z mnoha aspektů - jedním z nich byl i ten, že jsem zde poznala kaplana hospice, otce Martina Davídka. V té době jsem se totiž snažila o křest v dospělosti a přitom jsem byla na cestě k víře takový samouk. Domluvila jsem si s ním přípravu na křest a zároveň to, že budu do litoměřického hospice dojíždět a pracovat zde jako dobrovolná sestra.

Velmi pozitivní vliv na mě mělo i živé společenství začínající se přirozeně tvořit kolem P. Davídka, který nás ke křtu připravoval a vzdělával. Viděla jsem sama na sobě, jak se

měním. Myslím, že člověk opravdu musí nejprve začít pracovat sám na sobě a pak může ovlivňovat i své okolí. Pro naši rodinu to byla zásadní změna. Prožívala jsem období plné radosti a myslím, že to na mně bylo znát. Pro mého muže bylo spíše složité a ani moji rodiče jako nevěřící to nemohli pochopit. Navíc bylo nutné připravit manžela, který si mě vzal před dvaceti lety, na to, že po mém křtu budeme muset konvalidovat sňatek. Postavila jsem ho před hotovou věc, na rozmyšlenou měl jen minimum času, ale křest a následně svatba v hospicové kapli v půl druhé v noci, to byl hluboký zážitek, na který, myslím, nikdy z nás nezapomene. Za svědky jsme měli naše dvě dospělé děti.

Foto: Karel Pech

Řekla bych, že můj odchod ze zaměstnání a to, že jsme se museli tím pádem uskromnit, nás jako rodinu semklo, spojilo těsněji dohromady stejně jako na začátku našeho vztahu. Jako rodina jsme začali lépe fungovat. Lépe se provázaly vztahy mezi mnou a mužem, který viděl, že chci pracovat v hospici a chci vykonávat práci hospicové sestry, a našimi dětmi.

Při hledání víry v dospělosti je nesmírně důležitý kněz, který se dokáže vcítit do těch, co hledají, a dokáže je vhodně vést a posilovat na jejich cestě k víře. P. Martin Davídek dokázal vytvářet společenství živá svou osobností, z níž jsme velice jasně vnímali lásku k Bohu. Já jsem díky němu mohla začít nový život. Společně s ním jsem došla k prameni poznání a našla tak pevné zakotvení ve svém životě. Křest je počátek něčeho nového, čistého. Záleží, zda roucho, které jsme při křtu obdrželi, budeme vracet ve stejné podobě. Díky za otce Martina. Díky Bohu, že nás spojil.

Jak to s Vaší domácí hospicovou péčí vypadá v současné době?

Od města Hořice jsme získali na patnáct let do pronájmu bývalou budovu infekčního pavilonu městské nemocnice,

a to za symbolickou jednu korunu. Město se navíc zavázalo, že po dobu jednoho roku za nás uhradí náklady za teplo v tomto objektu. V současné době musíme provést úpravy vnitřních částí budovy tak, aby splňovaly hygienické normy a abychom na základě tohoto posudku získali registraci činnosti domácí hospicové služby u Krajského úřadu v Hradci Králové a mohli zprovoznit kontaktní místo s půjčovnou zdravotnických pomůcek. Zatím jsme na tyto drobné úpravy neměli peníze, protože nečerpáme žádnou státní dotaci a nemáme ani žádné jiné finanční zdroje. Nakonec jsem požádala o příspěvek lékaře, se kterými jsem po dobu své pětadvacetileté praxe pracovala. Tím jsme získali osmdesát tisíc korun, což je částka pro tyto

úpravy zatím dostačující. Pak nás čekají další úřední věci, například uzavření smlouvy s pojišťovnou.

Obracejí se na nás rodiny s prosbou o pomoc. Jsou to rodiny, které se chtějí starat se o svého těžce nemocného doma a hledají možnosti dostupnosti této služby. Porovnávají možnosti v České republice, konkrétně v místě, kde bydlí, s možnostmi jiných států. Informace získávají na internetu. V současné době pečujeme o dva nemocné. A tady je potřeba zmínit výbornou spolupráci s litoměřickým hospicem, který nám pomáhá zapůjčením zdravotnických pomůcek ze své půjčovny. Ty jsou velice nutné k tomu, aby pacient měl zajištěnou kvalitní hospicovou domácí péči. Nejčastěji potřebujeme polohovací lůžko, antidekubitní matraci, kyslíkové přístroje a další pomůcky, které zatím nakoupeny nemáme. Do rodin dojíždím podle stavu nemocného - někdy denně, někdy obden. Jsem rodině k dispozici čtyřicet hodin. Doufám, že se nám podaří uzavřít smlouvu s pojišťovnami a do budoucna budeme s hospicovým týmem finančně pokryti.

Děkuji za rozhovor.

Jana Michálková

Prohlášení českých a moravských biskupů k apoštolské cestě Svatého otce Benedikta XVI. do České republiky

Lidé poctiví, lidé dobré vůle, bratři a sestry,

radost a vděčnost, která nás naplňuje po návštěvě Svatého otce Benedikta XVI., žádají, abychom se o prvou rozdělili, druhou vyjádřili. Děkujeme jistě Svatému otci za to, že přijel a oslovil nás. Děkujeme všem, kdo přispěli prací, důmyslem, finančními dary, ale také všem, kdo svou připraveností, účastí a ukázněností pomohli vytvořit setkání, která byla krásná, důstojná a obohacující. S upřímnou vděčností zvláště srdečně děkujeme všem, kdo nepatří k naší církvi, nesdílejí s námi náš náboženský názor, ale vřele přijali papeže, kterému leží na srdci dobro a prospěch všech lidí.

Obsah a význam této návštěvy nesmějí upadnout do chvatu dalších událostí. Nebyl to jen jeden z mnohých happeningu. Byla to výzva. Je tu celá řada věcí, o nichž musíme dále přemýšlet a na které musíme odpovědět. Vyzýváme Vás proto, abyste stejně jako my zvažovali předně tyto skutečnosti.

1. Papež Benedikt XVI. nám v mnohém dal příklad. Přicházel bez gest sám jen jako doprovod Krista, na kterého je plně soustředěn a prozářen Jeho láskou. Hovořil úsporně, neobyčejně srozumitelně a tiše. Nikoho a nic nekritizoval, ale pevně pojmenoval nebezpečí hrožící v naší přítomnosti. S otevřeností a respektem hovořil ke všem, k nám věřícím, k nevěřícím, k vědcům, politikům i prostým lidem.

2. Ukázal nám a všem, že problémem dneška je zápas o lidskou důstojnost. Důstojnost člověka je úzce spjata s rozumem – obhajoba rozumnosti ve všem konání je nutná. Důstojnost člověka může být realizována jen zodpovědností za svobodná rozhodnutí. Varoval před zneužitím pravých hodnot a překročením lidského rozměru života. Rozumný a zodpovědný člověk uznává, že je člověk, nikoli nadčlověk či Bůh.

3. V žádném případě neodmítal pozemské dobro a štěstí. Upozornil však, že po nich musíme sáhnout a dobrat se k nim jinak než konzumní společnost. Svou přítomností a s Vaším přispěním ukázal, že je možné dělat věci jinak. Na velkých shromážděních bylo jednou 120, podruhé 50 tisíc lidí: nedošlo k jediné výtržnosti, nic nebylo poškozeno, po odchodu účastníků nezůstalo smetiště. Účast policie a ochranných složek se jevila téměř nadbytečnou. Nejmuhotnější dojem byly okamžiky usebraného ticha. Až úsměvně působilo skandování papežova jména Benedetto, které pro český mluvící dostávalo v užitém rytmu i význam Bene! Jde to. – Výborně, ono to jde.

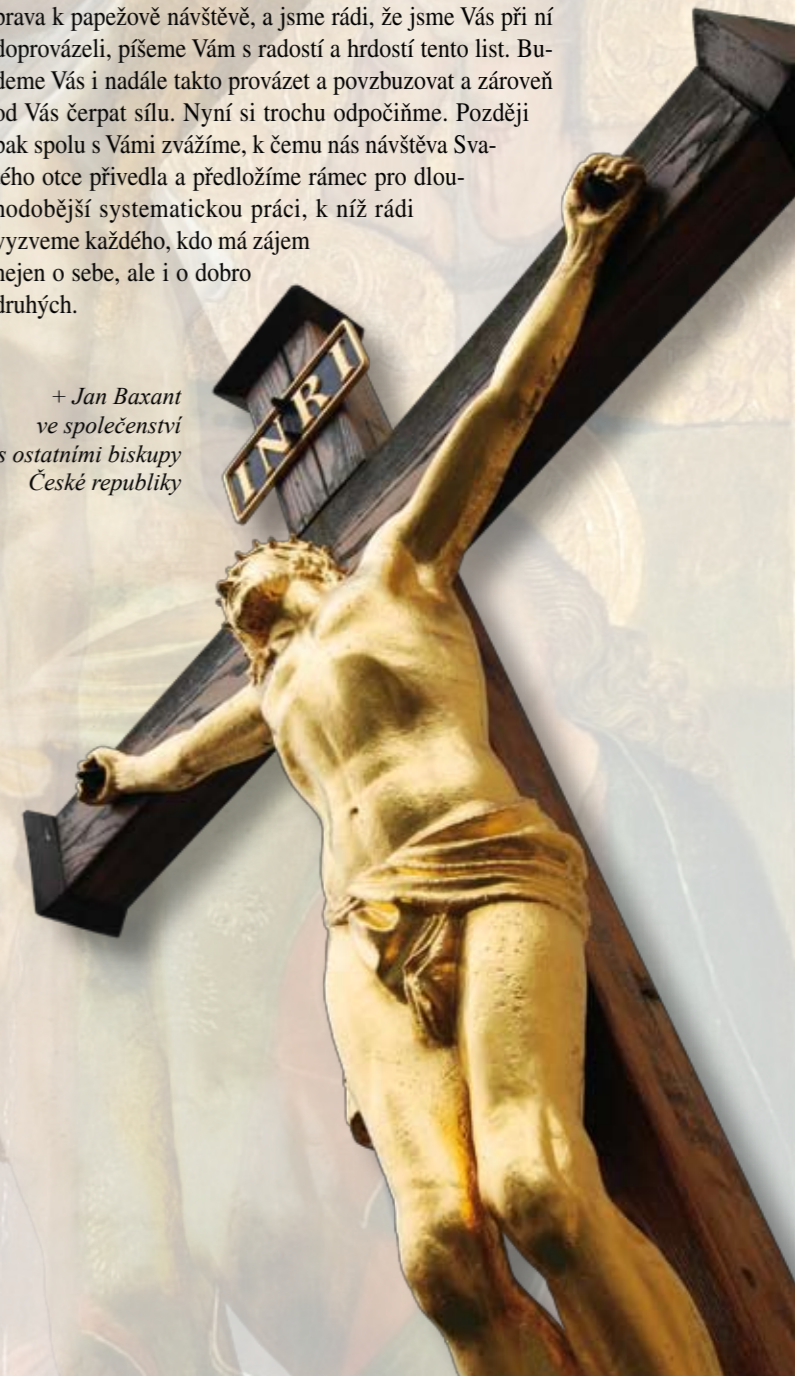
4. Svatý otec nám připomenul nosné kulturní a duchovní tradice, ze kterých můžeme dobře vyjít. Doslova nás vyzval k národní hrdosti. Zároveň však poukazem na všelidské hodnoty a všech se týkající nebezpečí postavil do jedné pevně spojené řady lidí různých zemí. Zemí, které spolu vícekrát válčily. Kristovo království je království spravedl-

nosti a míru. Křesťanská Evropa může být a má být oblastí spravedlivého míru.

5. Naše církve trpívá pocitem jakési ochablosti a méněcennosti, jednotliví věřící pak pocitem osamělosti. Někdy to sami zapřičiňujeme, protože nevíme, jak úzce k sobě patříme a co kdo do celku máme přinášet. Mladí lidé elán, staří životní zkušenost, každá věková kategorie i stav něco. Pocítili jsme jednotu a viděli, že nás není málo, že nejsme zanedbatelná hrstka lidí a navíc jsme mohli pochopit, že máme něco nepřekonatelně silného: Boží lásku. Tu musíme přijímat v Božím slově a ve svátostech a zprostředkovat ji všem, kdo tuto zvláštní výsadu víry nemají. V tom nám papež vyjádřil plnou důvěru. Neměli bychom zklamat.

Protože jsme si vědomi, jakou roli sehrála soustavná příprava k papežově návštěvě, a jsme rádi, že jsme Vás při ní doprovázeli, píšeme Vám s radostí a hrdostí tento list. Budeme Vás i nadále takto provázet a povzbuzovat a zároveň od Vás čerpat sílu. Nyní si trochu odpočínáme. Později pak spolu s Vámi zvážíme, k čemu nás návštěva Svatého otce přivedla a předložíme rámec pro dlouhodobější systematickou práci, k níž rádi vyzveme každého, kdo má zájem nejen o sebe, ale i o dobro druhých.

+ Jan Baxant
ve společnosti
s ostatními biskupy
České republiky

Návštěva Jeho Svatosti papeže Benedikta XVI. v České republice

Českou republiku navštívil ve dnech 26. až 28. září 2009 papež Benedikt XVI. Během své pastorační návštěvy zavítal do Prahy, Brna a Staré Boleslavi. Důvodem data papežovy návštěvy byla Národní slavnost ve Staré Boleslavi, věnovaná mučedníkovi svatému Václavovi. Třidení cesta Svatého otce do České republiky, kde náboženství praktikuje jen menšina lidí, se uskutečnila ve dnech, kdy si připomínáme dvacet let od tzv. Sametové revoluce - pádu komunistického režimu a pokojného přechodu k demokracii.

Ostatky mučedníka, patrona českého národa sv. Václava a Palladium země české uctil Benedikt XVI. v bazilice ve Staré Boleslavi v pondělí 28. září. Na Proboštské louce se pak pozdravil s věřícími a po slavnostní mši svaté přednesl poselství mládeži. Mezi padesáti tisíci poutníky z domova i zahraničí bylo na 3,5 tisíce věřících z litoměřické diecéze.

Za přítomnosti prezidenta republiky, biskupů, kněží, jáhnů a všech poutníků přivítal papeže Benedikta XVI. kardinál Miloslav Vlk, zástupci mládeže mu darovali publikaci s fotografiemi o životě mládeže v českých a moravských diecézích a velkých celostátních setkání, které pořádá Sekce pro mládež České biskupské konference. Dále mu předali šek v hodnotě 289 922 korun z veřejné sbírky na podporu jeho charitativních a misijních projektů v Africe.

Svatý otec ve své promluvě řekl, že mladí jsou nadějí církve. Vzkázal jim, aby žili svou víru s radostí a nadšením, aby rostli v jednotě mezi sebou a s Kristem, modlili se a byli vytrvalí v přijímání svátostí, zvláště Eucharistie a svátosti smíření, aby pečovali o svou křesťanskou formaci a byli poslušni nauky svých pastýřů.

Jeho Svatost papež Benedikt XVI., vlastním jménem Joseph Ratzinger, se narodil 16. dubna 1927 v bavorském městečku Marktl am Inn. Dne 25. března 1977 jmenoval papež Pavel VI. Ratzingera arcibiskupem mnichovským a freisingským. 28. května 1977 je svěcen na biskupa. 27. června 1977 jej papež Pavel VI. jmenoval kardinálem. Dne 16. října 1978 se účastní konkláve kardinálů, které zvolilo papežem krakovského arcibiskupa kardinála Karola Wojtylu – Jana Pavla II. Po jeho smrti (2. dubna 2005) byl kardinál Joseph Ratzinger dne 19. dubna 2005 zvolen 265. římským biskupem – papežem římskokatolické církve a přijímá jméno Benedikt XVI. Českou republiku navštívil poprvé během svého pontifikátu.

Foto: Jan William Drnek

Jana Michálková, zdroj: www.vatican.va

Dětský pěvecký sbor Základní umělecké školy v Jablonci nad Nisou *Iuventus, gaude!* vedený sbormistrem Tomášem Pospíšilem byl vybrán pro zajištění hudebního doprovodu při návštěvě papeže Benedikta XVI. v Praze, v kostele Panny Marie Vítězné (u Pražského Jezulátka) v sobotu 26. září 2009. Sbor *Iuventus, gaude!* vyhrál v roce 2008 zlaté a stříbrné pásmo na světové pěvecké olympiádě v rakouském Gratzu a absolutní vítězství na soutěži v Maďarsku. Pocta „zpívat papeži“ patří k dalším významným úspěchům sboru, ZUŠ i města Jablonec nad Nisou.

Za papežem k Pražskému Jezulátku

Karmelitská ulice, kde se kostel nachází, byla ten den pro dopravu uzavřena, přístup do kostela pro chodce oplocen a střežen, kolem nás organizátoři, bezpečnostní agentury, policie, novináři a televize.

U Pražského Jezulátka vládne příjemná atmosféra plná očekávání. Jako doprovod sboru tu máme zajištěnou rezervaci. Oblékli jsme si oranžová trička *Iuventus, gaude!*, která působí na okolní lidi jako občanský průkaz a takřka nám otvírají dveře.

V 11 hodin, tedy asi hodinu a půl před příjezdem papeže, začíná program. V kostele je asi čtyři sta lidí, převážně rodičů s dětmi. Známá hudební skupina Ztracená kapela, která vystupuje jako „náš předvoj“, zpívá své nápadité písničky. Hudba je prokládána čteným textem – legendami a historií o Pražském Jezulátku. Místní děti předkávají dvoj i trojhlasné krátké modlitby.

Napětí a očekávání vrcholí, když se z Karmelitské ulice ozve bouřlivý ohlas a začíná hrát dechová kapela. Do kostela proudí biskupové, tělesná ochranka, další novináři. Ano, Benedikt XVI. už přijel. *Iuventus, gaude!* začíná zpívat svůj vstupní zpěv - skladbu „Cesta k Jezulátku“, kterou zkomponoval Tomáš Pospíšil právě pro účel papežské návštěvy.

Papež kráčí kostelem a zdraví se s věřícími. Z našich lidí si s ním podává ruku naše katechetka Veronika Pospíšilová. Po krátké modlitbě v italštině k Jezulátku papež předává jako nejvyšší možnou poctu svůj dar – královskou korunku. Poté míří do kněžiště, zde jej vítá arcibiskup Graubner, kardinál Vlk a další biskupové. Papež se ujímá slova. Mluví dlouho česky, vítá děti a rodiny. Ve svém projevu zmiňuje význam i ohrožení rodiny v dnešní době, rovněž prosí o modlitby za sebe.

Naše děti stojí úplně vpředu před presbytářem a mají nejlepší, přímý výhled. Modlitbu „Otče náš“ začíná papež opět česky, celý kostel se k němu přidává. Všechny děti od něj dostávají požehnání – křížek na čelo. Při odchodu papeže z kostela sbor zpívá skladby Ave Regina od Vytautase Miskinise, vánoční hymnus Gaudete a soudobou úpravu tradičního spirituálu Elijah Rock. Papež se opět zdraví s věřícími. Mezi mnohými se této cti dostalo i mé manželce.

Podle informací z novin se v Praze prováděl výběr zájemců o setkání. Proto nás příjemně překvapilo, že rodina, která v kostele seděla vedle nás, byla z Teplic. Možnost setkání jim nabídla YMCA – Sdružení křesťanských rodin v České republice. Praha tedy zasluhuje poděkování, že si nenechala všechna místa pro sebe.

Jan Suchánek, Jablonec nad Nisou, redakčně upraveno, www.farnostjablonec.cz, foto na www.zusjbc.cz

Foto: Václav Landovský

Postřehy z pouti do Staré Boleslavi

Na setkání s papežem Benediktem XVI. jsme se v Kadani připravovali po devět dní nověnou - od 8. do 16. září. Přímluvy a dvě modlitby jsme se modlili vždy společně při mši svaté

- patnáct kadaňských farníků, dva z Mašťova, čtyřicet z Chomutova a dva z Jirkova. Dalších téměř čtyřicet farníků z Chomutova cestovalo automobily.

Nás, starší, na Proboštské louce potěšilo setkání s mladými lidmi, s rodinami s dětmi, s mladými řeholními osobami a kněžími. Vždyť při různých příležitostech na socialistických školních jsme bývali ujišťováni kádrováky a politruky o již zcela minimálních počtech věřících a zasvěcených osob, o neudržetelnosti křesťanské víry v „novém“ světě a podobně. A tady najednou tolik nových povolání...! Sektor, který nám byl pro bohoslužbu vyhrazen, byl hodně vzdálený od zastřešeného oltáře, a dokonce ani kolem nás neprojel papamobil s naším papežem, ale společně jsme se modlili, zpívali a „naladili“ se na stejnou vlnu jako ostatní. V Praze byla

tématem setkání Víra, v Brně Naděje a ve Staré Boleslavi pak Lásky! Těšili jsme se na Benediktova slova opravdu hodně.

Ve svém kázání „Necháme-li se přitahovat Bohem, bude náš krok pevný“ mluvil papež o svatosti. Vyzval nás, abychom stejně jako on putovali i my ke svatosti rozhodným krokem. V duchu jsme s ním ochotně souhlasili. Přesto se ptám, jestli je svatost v dnešní době ještě aktuální? Nehledají se dnes více úspěch a lidská sláva? Je to samozřejmě těžké, neboť víra je stále vystavována mnoha zkouškám. Když se však necháme přitahovat Bohem, který je Pravdou, bude náš krok pevný, protože poznáme sílu Jeho lásky. Svatý otec nám tak dodal sílu ve víře v lásku a na cestě za Kristem.

Jan Paleček, kadaňská farnost, redakčně upraveno

v kostele Povýšení sv. Kříže. Osvojili jsme si tak modlitby a přímluvy za užitek z návštěvy, mnohý z nás mohl uvážovat o myšlenkách Svatého otce.

Na bohoslužbu do Staré Boleslavi jsme odjžděli společně autobusem

Blízké setkání se Svatým otcem Benediktem XVI.

Je časné ráno a já se společně s dalšími poutníky ve dvou autobusech vydávám do Staré Boleslavi, abych se zde setkala se Svatým otcem Benediktem XVI.

V půl šesté ráno vyjíždíme z Ústí nad Labem směr Stará Boleslav, kam asi za dvě hodiny, které jsem prospala, dorážíme. Z parkoviště autobusů se vydáváme spolu s dalšími poutníky na Proboštskou louku, kde je již vše připraveno, doladují se poslední detaily na pódiu a poutníci z celé země sem proudí už od časných ranních hodin. Někteří zde strávili celou noc ve stanovém městečku. Cestou nám východ slunce připravil krásnou nebeskou podívanou. Na bezpečnost po cestě do areálu a celkový hladký průběh slavnosti dohlíželi pořadatelé, policisté a vojáci. Každý poutník při příchodu na louku dostal program, zamířil do svého sektoru nebo k několika stánkům za posledními sektory. Já jsem se vydala do svého sektoru, VIP. Při vstupu jsem ukázala speciální vstupenku a prošla bezpečnostním rámem. Ve VIP sektoru již byly připraveny židle pro prezidentský pár, politiky, kněze, mládež a mnoho dalších významných hostů. Ze svého místa jsem měla nádherný výhled na celé pódiu, oltář a křeslo připravené pro Svatého otce. Asi za hodinu jsme se všichni dočkali. Svatý otec přijel. Stála jsem hned u zábradlí a čekala, až bude projíždět ve svém papamobilu kolem mě. Byla to chvíle, na kterou jsem se těšila ze všeho nejvíce. Svatý otec projel mezi mladými lidmi a zamířil k pódiu. Když projížděl kolem mne, byl to tak zvláštní, tak nádherný pocit, který se dost dobře nedá vyjádřit slovy, ale jednoduše řečeno, bylo to úžasné. Svatý otec kolem mne projížděl ve vzdálenosti asi dvou až tří kroků a já byla štěstím bez

sebe, že jsem poprvé a možná také naposledy tak blízko. Během chvilky začala slavnostní mše svatá. Svatý otec poděkoval, že může být s námi a slavit zde mši svatou na památku sv. Václava, jehož ostatkům se byl před příjezdem na louku poklonit. Ve své homilii mimo jiné vyzdvihl význam mladých lidí v církvi, které pozval na

světové setkání mládeže s ním do Madridu v roce 2011. Na konci mše svaté předali zástupci mladých věřících Svatému otcovi knihu s fotografiemi z jednotlivých diecézí, ve které mám také pár snímků ze setkání mládeže litoměřické diecéze. Když jsem byla požádána o zaslání několika fotografií z DSM do knihy pro Svatého otce, byla jsem moc mile překvapená a je to pro mě velká čest, že jsem takto mohla osobně přispět na dárek pro papeže. Po předání svého poselství se s námi Svatý otec rozloučil požehnáním a po chvíli odjel na papežskou nunciaturu do Prahy. Po skončení mše svaté se poutníci

začali pomalu rozcházet směrem ke svým autobusům, popřípadě k zajištěné linkové dopravě. Já jsem se ještě podívala na pódiu k oltáři a na křeslo, kde Svatý otec seděl. Za další dvě hodiny jsem dorazila domů a sledovala definitivní konec návštěvy Svatého otce Benedikta XVI. v naší zemi a slavnostní rozloučení na ruzyňském letišti z pohodlí domova.

Svatý otec na mne působil velice mile, příjemně. Vy-

Mládež litoměřické diecéze a přípravy na setkání se Svatým otcem

Mladí lidé z naší diecéze se aktivně účastnili příprav i vlastního setkání se Svatým otcem. S přípravami ve Staré Boleslavi pomáhalo 550 mladých z celé republiky. Mládež litoměřické diecéze zajišťovala stravování celého přípravného týmu, stavěla pódiá, pracovala mezi pořadateli. Kněží z DCM (P. Vláďa Novák a P. Radek Vašínek) pomáhali s průběhem liturgie, sloužili mladým svátostí smíření. P. Radek zajistil ve své farnosti buch-

ty pro celý přípravný tým. Já jsem se podílela na režii programu ve Staré Boleslavi.

Každá diecéze měla své zástupce, kteří se zúčastnili slavení mše svaté. Naše Anežka Gottfriedová z Trmic četla přímluvy, Josef Čaban t.č. z Příhovic nesl dary, Jan Janeček z Mladé Boleslavi byl u svatého přijímání. Jedním ze dvou zástupců z řad mládeže, kteří předávali Svatému otcovi dary a pozdrav, byla i Marie Lukešová z naší diecéze.

Mládež si objednala 485 místenek, dalších patnáct jich měla vyhrazených ve VIP prostoru, kam se také dostali mladí, kteří pomáhali v přípravných týmech. Celkový počet účastníků za naší diecézi lze však jen těžko odhadnout. Pravděpodobně však přesáhl číslo šest set.

Petra Přenosilová, pastorační asistentka Diecézního centra pro mládež Litoměřice

Svědectví

Jsou chvíle, kdy chcete zastavit čas. Prožít naplno každý okamžik. Současnost se přece rychle stává minulostí. A vy tušíte, že právě tahle současnost bude energií a vírou do budoucnosti. Do celého dalšího života.

Tohle jsem prožíval na svatého Václava, kdy jsem měl za celou moji diecézi přijmout živého Krista z rukou Svatého otce. Zdá se to lichotivé - že právě já jsem byl vybrán. Ale víte, já jsem to vnímal ještě jinak. Cítil jsem, že mě pozval sám Kristus. Nevím proč. A já to přijímal s obdivem, že právě nejvyšší zástupce církve mi může pomoci více vnímat dar Eucharistie, Boží přítomnost a Boží milosrdenství. To byl můj cíl - zakusit, že Pán je blízko. A i když jsem nakonec od papeže Eucharistii nedostal, nevadilo mi to. Možná i tím hlouběji jsem si uvědomil, že Kristus je stejný včera i dnes - na věky. Od jáhna nebo papeže. (Pozn. red.: Sv. přijímání podával kardinál Tarcisio Bertone, papeže bolela po nedávné fraktuře pravého zápěstí ruka.)

Jan Janeček, Mladá Boleslav

Jak jsem prožila papežskou návštěvu

Dvacáté osmé září roku 2009 pro mě bylo velmi významným dnem. Proč? Byla mi dána možnost na slavnostní svatováclavské mši svaté ve Staré Boleslavi předat spolu s Vládou Janouškovicem z plzeňské diecéze papeži Benediktu XVI. dary za mládež.

Hned na začátek bych chtěla splnit svou milou povinnost a vyřídit všem mladým od Svatého otce pozdrav. Nevím, jestli jsem mu vše dobře rozuměla, neboť na nás mluvil německy a já od maturity a od setkání v Kolíně nad Rýnem němčinu úplně vypustila. Každopádně Vám všem děkuji za dary, všechny Vás zdravím a těším se na viděnou v Madridu.

O tom, že bych se mohla setkat s papežem tváří v tvář, jsem se dozvěděla už o prázdninách. Od začátku jsem se na to velmi těšila a modlila se za to. Asi jsem se připravovala více, než kdybych jela jako řadový poutník. Přesto jsem si to pořád moc neuvědomovala. Ale v sobotu, když papež už byl u nás v České republice, když jsem pozorovala slavnostní přenosy v televizi, zpravodajství plná jen této vzácné návštěvy, tak na mě dopadla zodpovědnost a velká tíha. Najednou mi připadalo slavnostní oblečení, které jsem měla mít na sobě, málo slavnostní, účes, který jsem si chtěla vytvořit jednoduchý, nevyhovující, řešila jsem, jestli se mám namalovat, když se normálně moc nemaluju, a začala jsem trochu vyšilovat;-). Asi se objevila tréma... Naštěstí večer jsem se trochu uklidnila, řekla jsem si, že není zas tak důležité, jak budu vypadat, jestli tam zakopnu nebo mně vypadne dar z ruky, ale že je důležité především to, s jakým úmyslem tam půjdu. Aby to byl úmysl co nejméně, bez zájmu být středem pozornosti a touhy se zviditelnit, tak jsem se rozhodla, že ještě v neděli využiji možnosti svátosti smíření.

V neděli jsem ráno vyjela vlakem do Boleslavi. Když jsem se tam ubytovala, my, co jsme měli v liturgii nějaký úkol, jsme se sešli na informační schůzce. Z ní jsem si kromě praktických informací odnesla hlavně také slova P. Vítka Zatloukala, abychom vše dělali opravdově. Kdo četl čtení, aby ho četl jako Písmo svaté, ti, co měli na starosti přimluvy, aby si uvědomovali, že přednáší prosby celé církve, a my, co budeme děkovat, abychom opravdu projevovali vděčnost za všechny mladé.

Večer začali přijíždět do Staré Boleslavi známí, tak jsem byla plná radosti ze setkání. Po večerním programu jsem využila možnost svátosti smíření a šla co nejdřív spát, abych neměla ráno kruhy pod očima.

Ráno, jak jsem se probudila, hned jsem si uvědomila, co mě v tento den čeká. Poprosila jsem Pána, ať vše dopadne dobře, upravila jsem se (díky Aničce jsem nakonec měla i slavnostní účes:-)) a hurá na louku, kde se měla uskutečnit mše svatá. Ráno jsme to ještě projeli nanečisto. Nebyla jsem vůbec nervózní, byla jsem v radostném očekávání.

I celou mši jsem krásně prožívala, děkovala Bohu za to, že všechno všem krásně vychází, že se nikdo nezakoktal, neškobrtl, nerozlil konvičky...

Oslovilo mě kázání, kde nás Benedikt XVI. krom jiného vyzval k tomu, abychom se snažili žít svatě. To znamená, abychom si plnili své povinnosti, zbavili se sobectví a naopak hledali společné dobro. Abychom v každém okamžiku hledali Boží vůli.

Po svatém přijímání jsme se šli připravit před hlavní pódium. Tam jsme stáli připraveni pro mě dlouhých a neko-

nečných asi pět minut. Hlavou se mi honily různé myšlenky: Proč ještě čekáme, mám políbit papežovi prsten? Pane Ježíši, děkuji Ti, že jsi ke mně přišel. Proč, když jsem Tě přijímala, nebyla jsem tak nervózní jako teď, když jdu pozdravit Tvého zástupce? Ta knížka je docela těžká, snad ji udržím po celou dobu. Mně se ale klepou ruce, doufám, že nebudou dělat detailní záběr na knížku, jinak každý uvidí, jak se třese. Přijď, Duchu Svatý, hlavně pomoz Vládovi, ať zvládne přednést přichystanou řeč.

A pak jsme vyšli po schodech nahoru. Bylo to krásné stát tak blízko Svatého otce. Říkala jsem si, ještě že je ten proslov tak dlouhý, že se mohu tak dlouho dívat do tak srdečné tváře. V duchu jsem celou dobu děkovala. Ať už Benediktovi, za jeho návštěvu, tak Bohu, že nám dal dobrého papeže. Zároveň jsem poslouchala Vládů a modlila se, aby neměl okno.

Pak jsme přistoupili přímo ke Svatému otci. Opravdu mně to připadalo, jako bych mluvila s laskavým otcem. Velmi jsem toužila políbit prsten, jakožto symbol papežství. I to mi bylo dopřáno. Snažila jsem se soustředit na slova, která nám soukromě řekl. Řekl nám, ať pozdravujeme mladé. Pak jsme vstali, uklonili se a odešli. Ale to nebyl konec. Radost, která mě skrze toto krátké setkání prostoupila, trvá ještě teď, když to píšu, a určitě na to budu dlouho vzpomínat.

Kamarádka mně říkala, že až tam budu klečet před Svatým otcem, tak ať jí tam vezmu v srdci s sebou. Snažila jsem tam vzít nejen ji, ale všechny mladé známé i neznámé a i ty starší.

Na závěr chci poděkovat všem, kdo se jakkoliv na setkání podíleli. Ať už aktivně přípravou nebo aktivní účastí. Děkuji Bohu, že tyto sluncem prozářené dny byly prozářené také Sluncem, Ježíšem Kristem. Věřím, že skrze papežskou návštěvu zapálil mnoho srdcí a naplnil je vírou, nadějí a láskou.

Marie Lukešová, Semily

Ohlédnutí za návštěvou papeže Benedikta XVI.

Mám zkušenost, že když je třeba, posílá mi Bůh do cesty ve správnou chvíli správné lidi. Takovou správnou chvílí byl pro mne i letošní svatováclavský víkend.

Ve Staré Boleslavi připravovalo papežův příjezd asi 550 mladých již během víkendu. Nešlo o to zajistit jen pondělní bohoslužbu, ale také přijmout a zajistit předprogram pro několik tisíc jejich vrstevníků, kteří přicestovali již během neděle. Mimochodem, pro naši diecézi je slibné, že v tomto dobře fungujícím organizačním stroji bylo v různých skupinách zapojeno i několik desítek „koleček“ z naší diecéze.

Sympatický byl tématický soulad předprogramu s papežovou promluvou k mladým. Svatost byla nosným tématem večera na Mariánském náměstí a pondělní ráno zvalo k zamyšlení nad svatostí srovnáváním života mladého knížete Václava se životem současných mladých lidí. Jako by tomu naslouchal, navázal pak papež v promluvě k mladým pozváním k utváření svatých rodin a volal po svatých osobách zasvěcených Bohu.

Cestu, kterou mladým naznačil, nelze označit za novou, spíše za osvědčenou. Žádá mladé lidi, aby víru žili v radosti a nadšení, aby rostli v jednotě mezi sebou a s Kristem, byli vytrvalí v modlitbě a přijímání svátostí, nechali se formovat ve víře a poslouchali své pastýře. Pochopitelně to není jen úkol pro mladé. Mladí nemají vytvářet jakousi privilegovanou skupinu v církvi, ovšem, podle slov předchůdce Benedikta XVI., papeže Jana Pavla II.,

‘...péče o mládež musí být starostí celé církve.’ Mladí potřebují na cestě víry zakoušet hmatatelnou podporu nejen vrstevníků, ale také dospělých a církve jako instituce. Na tuto linii navázal i Benedikt XVI., když v promluvě k zasvěceným osobám v katedrále zaměřil pozornost místní církve zejména na výchovu nových generací v katolických školách a na pastorační mládeže mimo školní okruh, tzn. v jejich volném čase. Soudím, že je to nejen výzva k realizaci užší spolupráce těchto složek pastorační. Dle mého názoru je to také výzva k odvaze dát pastorační mládeže reálnou prioritu – v pastoračních plánech, personálním nasazením sil i morální a ekonomickou podporou. Směřováním této podpory do aktivit a prostředí, které mladým pomáhají stát se zralými, věřícími lidmi, posílíme naději, kterou církev do mladých vkládá.

Jsem přesvědčen, že hutnost textů promluv Benedikta XVI. může nám všem, nejen mladým, sloužit jako námět k přemýšlení i jako duchovní strava ještě hodně dlouho. Vnímám jeho slova jako povzbuzení víry, ale také osobně jako výzvu Petra dnešních dní.

Už nějaký čas je Benedikt XVI. zpět ve Vatikánu. Já však stále cítím v srdci radost a vděčnost za chvíli, kdy jsme ho měli tak blízko.

P. Vladimír Novák, vedoucí Diecézního centra pro mládež Litoměřice

Fotografie na této dvojstraně - Filip Kotek

Návštěva Benedikta XVI. - výzva, která pokračuje

Při závěrečném rozloučení na ruzyňském letišti řekl prezident Václav Klaus tato slova: „Váš pobyt v naší zemi, poselství, které jste nám tak přesvědčivě předával, Vaši výzvu k vzájemnému porozumění, toleranci, míru, Váš důraz na rozum, víru a etiku jsme poslouchali pozorně a věřím, že i pochopili. Budeme se nad tím vším zamýšlet a budeme tomu věnovat pozornost po dlouhou dobu.“

Svatý otec během svého pobytu u nás vyslovil jedenáct projevů. Je to velké bohatství, které budeme ještě dlouho objevovat. Připomeňme si alespoň některé myšlenky.

Zástupcům politického života a diplomatům řekl: „*Věrnost lidu, kterému sloužíte a který zastupujete, vyžaduje věrnost pravdě, která je sama v sobě zárukou svobody a opravdového lidského rozvoje. Vnímavost k všeobecně platné pravdě by neměla být zastíněna partikularistickými zájmy, jakkoliv důležitými, neboť by to vedlo jen k novým případům sociální fragmentace či diskriminace, o kterých tyto zájmové nebo lobbistické skupiny tvrdí, že je chtějí překonat.*“

V pražské katedrále: „*Vím, že Vaše komunity se angažují na mnoha místech, především v oblasti záslužné činnosti Charity. Vaše pastorační snaha se však musí zaměřit zejména na oblast výchovy nových generací... Vy, drazí biskupové a kněží, musíte neúnavně pracovat pro dobro těch, kteří jsou svěřeni do Vaší péče. Inspirujte se vždy evangelijním obrazem Dobrého Pastýře...*“

V Brně, na tuřanském letišti: „*Mnohé formy chudoby vznikají z osamělosti, z nedostatku lásky, z odmítání Boha a z tragédie člověka, který si myslí, že si může stačit sám nebo naopak je pouhým bezvýznamným a pomíjejícím jevem. V tomto našem světě, který se ztrácí, 'když důvěruje pouze lidským plánům', jedině Kristus může být naší spolehlivou nadějí.*“

Při ekumenickém setkání v Praze: „*...vroucí touha po smíření a společenství... to je ústřední pravda evangelia a cíl, k němuž míří veškerá evangelizační a pastorační péče.*“

Na setkání s akademickým světem: „*Co se stane, bude-li naše kultura stavět pouze na módních argumentech, s malým odkazem na skutečnou historickou intelektuální tradici, nebo na názorech, které jsou nejhluchěji prosazovány a nejvíce sponzorovány? Co se stane, oddělí-li se naše kultura od svých životodárných kořenů v úzkosti, aby si zachovala radikální sekularismus? Naše společnosti se nestanou rozumnějšími ani tolerantnějšími ani přizpůsobivějšími, ale spíše křehčími a uzavřenějšími a se stále větší námahou budou rozlišovat, co je pravdivé, vznešené a dobré. ...rozum, který je hluchý ke všemu Božímu a vyhošťuje náboženství do říše subkultury, je neschopný vstoupit do dialogu kultur, jenž náš svět tak naléhavě potřebuje. Nakonec, věrnost člověku vyžaduje věrnost pravdě, jež je jediná záruka svobody.*“

Ve Staré Boleslavi: „*Minulé století...vidělo padnout nemálo mocných, o nichž se zdálo, že dosáhli výšin takřka závratných. A najednou byla jejich moc pryč. Ti, kdo popírají Boha a v důsledku toho postrádají úctu k člověku, mají – zdá se – snadný život a dosahují materiálního úspěchu. Stačí však nahlédnout pod povrch a zjistíme, že tyto lidé jsou nešťastní a nespokojení. Pouze ten, kdo v srdci uchovává posvátnou „bázeň Boží“, má důvěru i v člověka a dokáže věnovat svůj život vytvoření spravedlivějšího a bratrského světa...dnes je třeba lidí 'věřících' a 'věrohodných'.*“

Mládeži po mši ve Staré Boleslavi: „*Kristus po Vás žádá, abyste jej přijali jako přítele. Nechť Vám Pán žehná a naplní každý Váš dobrý životní plán!*“

Úkolem Petrova nástupce je utvrzovat své bratry ve víře (Mat 22,34). Jak ukazují úryvky z jeho promluv, přinesl papež bohatství evangelia, které dokázal vyjádřit přiměřeně pro každou skupinu posluchačů. Ozývala se jeho velká témata rozumu a víry, svobody a pravdy, pravého humanismu, který se nemůže uskutečňovat bez víry v Boha. Přinesl s sebou také bohatství tradice, ke které patří výrok Pavla VI: „Humanismus bez Boha je konec konců vždy humanismem nelidským.“ Tento výrok sice nikdy nezazněl přímo, ale několikrát se ozval jiným způsobem.

Foto: Filip Kotek

Svatý otec nás povzbudil ve víře, dotkl se bolestí naší doby, přesně je analyzoval a ukázal směr. Na závěr přijmeme výzvu pro naši církev, kterou nám adresoval při večerních nešporách v pražské katedrále, výzvu k lásce a jednotě v naší církvi:

„*Pouze Kristova láska činí apoštolské působení účinným, především v těžkých okamžicích zkoušek. Každý pokřtěný a každé společenství se má vyznačovat láskou ke Kristu a ke svým bratrům. Ve Skutcích apoštolských čteme, že 'obec věřících měla jedno srdce a jednu duši' (Sk 4,32). A Tertulián, spisovatel prvních staletí, píše, že pohané zůstávali ohromeni láskou, která pojila křesťany mezi sebou. Milí bratři a sestry, následujte Božského mistra, který nepřišel 'aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny'. Láska ať září v každé vaší farnosti a společenství, v každém sdružení a hnutí. Vaše církev ať je, jak říká sv. Pavel, dobře uspořádaným tělem, jehož hlavou je Kristus a v němž každý úd koná v souladu s celkem. Lásku ke Kristu posilujte modlitbou a nasloucháním Jeho slovu, syťte se Kristem v Eucharistii a s Jeho milostí buďte tvůrci jednoty a pokoje v každém prostředí.*“

Budeme se ještě dlouho vracet k tomu, co jsme slyšeli v těchto několika dnech. To nejdůležitější však je uvádět to vše ve skutek.

P. Miroslav Šimáček, biskupský vikář pro pastoraaci

Dva úhly pohledu

E-mail z Polska:

Dobrý den, vážená paní Svatošová,

jsem novinář z Polska, pracuji pro Gazetu Wyborczu; napsal jsem knížku o České republice a Československu - „Gottland“, která také vyšla česky. V neděli jsem byl v Brně na mši svatě s papežem Benediktem XVI. Budu psát reportáž o návštěvě Svatého otce v Česku a hlavně o reakcích lidí. Chtěl bych se Vás zeptat na jednu věc. Není snadné najít někoho, kdo není novinář nebo kněz a kdo svobodně mluví v ČR o své víře. Rád bych Vaše odpovědi využil ve své reportáži.

Zajímalo by mne, jaké jsou Vaše postřehy. Jestli věřící v současné ČR smí dávat najevo své pocity a svou víru. Není ona, podle Vás, příliš utajována? Přijíždím do Česka už devět let, několikrát za rok, znám mnoho lidí a nikdy jsem se nesešel s tím, že by někdo sám od sebe začal mluvit o tom, že je věřící. A takoví lidé přece někde jsou. Jak vypadá tolerance vůči věřícím? Jak reagují na Vás? Máte nějaké signály, že se věřící v ČR cítí nějak ohroženi? Byl jsem překvapený v Brně, přijel jsem den předem, v sobotu, a město nemělo žádný symbol toho, že přijela hlava církve (ani vlaječku, ani plakát, o billboardech nemluvě). V centru to vypadalo, jako by ta návštěva vůbec s městem Brno neměla nic společného. Je to pro mne jako Poláka překvapující. Není Vám líto, že to tak vypadá? Zdravím srdečně a děkuji za odpověď.

Mariusz Szczygiel

Odpověď z Prahy:

Vážený pane Szczygieli,

děkuji Vám za důvěru a hlavně za to, že Vám my, „bezbožní sousedé“, nejsme lhostejní. V příloze si Vám dovoluji jako částečnou odpověď na Vaše otázky zaslat text předmluvy k mé nové knížce „Normální je věřit“.

Samozřejmě, že nejsem se současným stavem u nás spokojená, ale náš národ má prostě jinou mentalitu. To se odráží především ve vnějších projevech víry a zbožnosti. Nikdo nás tady už za vyznání víry nezavírá, ale to neznamená, že jsme všude vítáni. Ostatně, nevídaný a za blázna považovaný byl leckde i sám Pán Ježíš. Často pocítujeme, že jsme opravdu posláni jako ovce mezi vlky, s tím však nic nenaděláme. Koukol a pšenice poroste vedle sebe až do Posledního soudu, s tím taky nic nenaděláme. Snažím se tedy tím netrápit a raději si stále připomínám skutečnost (a tak to opravdu je!), že v množství soli a kvasu tu jsme a to stačí - ovšem za předpokladu, že budeme pořádně solit a pořádně kvasit.

Myslím, že Svätý otec to tu vidí podobně. Všimněte si, že ve svých promluvách povzbuzoval „sůl a kvas“, zatímco k těm „tunám mouky“, které máme prosolit a prokvasit, se moc neobracel. Nevěřící většina národa asi byla zklamaná, když se nedočkala tématu o církevním majetku.

Chápu, že pohledu zahraničních (i našich) novinářů snadno unikla jedna velmi podstatná věc - ve všech farnostech probíhala po dobu několika měsíců modlitební příprava na návštěvu Benedikta XVI. Brněnské biskupství tisícům zájemců rozesílalo po dobu několika týdnů každé ráno sms s myšlenkami, vybranými z papežových encyklik. Mnozí věřící dnes přiznávají, že teprve z nich Benedikta XVI. lépe poznávali. Věřím proto, že jeho návštěva přinese naší zemi velké plody ještě dodatečně. Jeho mise u nás neskončila! Spíše teprve začala.

A hlavně - věřím pevně v Boží milosrdenství. Věřím, že nakonec Bůh, přivře-li milosrdné obě oči (a to On dělá, to mám osobně mnohokrát vyzkoušené), tu „desítku spravedlivých“ v našem národě najde. A i kdyby ne - Pán Ježíš to určitě nevzdá. On jediný si může dovolit s Otcem „smlouvat“ dál a jít i pod tu „desítku“, protože za nás zaplatil svou krví!

Marie Svatošová

Z předmluvy ke knize Normální je věřit:

Od pádu Železné opony uplynulo dvacet roků. Domů se z dlouhodobých pobytů v zahraničí začíná vracet generace mladých lidí, nedotčená socialistickou školou a nezátížená předsudky. Mnozí si přinášejí překvapivý „objev“, že normální je věřit. Touží po hlubším poznání živého Boha i po pochopení smyslu svého vlastního života. Snaží se v něm zorientovat a pevně zakotvit. Plným právem očekávají pomoc od křesťanů ve svém okolí, ne vždy ji však nacházejí. Opusťme katakomby! Uvědomme si svoji hodnotu. Jsme milované děti Boží. Nemáme žádný důvod svoji víru skrývat. Nikdo nás už za ni nezavírá do vězení. „Ke každému,

kdo se ke mně přizná před lidmi, i já se přiznám před svým Otcem v nebi.“ (Mt 10,32)

Kdo nic nemá, nemůže druhému nic dát. Křesťan, který se pravidelně Božím slovem nesytí, sám brzy vyhladoví, jeho víra se začne vytrácet a nakonec po ní nezůstane ani stopa. Možná ještě bude mechanicky recitovat Krédo, ze setrvačnosti půjde v neděli do kostela, ale určitě nebude schopen předávat Radostnou zvěst druhým. Je proto nezbytně nutné snažit se Boží slovo dobře poznat, přijmout za své, v každodenním životě proměňovat ve skutky a s velkorysostí Rozséváče kolem sebe rozsévat.

Promluvy Jeho Svatosti papeže Benedikta XVI. při jeho pastorační návštěvě České republiky najdete na www.navstevapapeze.cz nebo na www.dltm.cz.

Zachariáš

= prorok apokalyptických vizí

Prorok Zachariáš žil a působil ke konci 6. stol. př. Kr., na začátku vlády perského velkokrále Dareia, v letech, kdy byla započata stavba obnoveného, tzv. druhého, jeruzalémského chrámu. Působí tedy v téže době jako prorok Ageus, o němž byla řeč minule. Jeho projev je však od Agea zcela odlišný. Pro vyjádření svého poselství hovoří prostřednictvím obrazů, které mu zjevuje samotný Hospodin a které jsou následně

kolem něho hradby by bylo těžko možné. Městskou hradbou bude samotný Bůh: *Já sám – je výrok Hospodinův – budu ohnivou hradbou kolem něho* ... Každé město ve starověku dbalo na to, aby se pokud možno co nejvíce proslavilo, čímž by k sobě lákalo nové a nové návštěvníky, kteří by přinášeli nejen bohatství, ale též by se následně navraceli zpět domů ovlivnění městskou atmosférou a kulturou. Slávou Jeruzaléma

bude jedině Bůh, který bude též lákat nové návštěvníky, aby se ve městě s Hospodinem setkali: *A budou přicházet četné národy, mocné pronárody, aby hledaly v Jeruzalémě Hospodina zástupů a usmířily ho* ... *V oněch dnech se chopí deset mužů z pronárodů všech jazyků pevně cípu roucha jednoho Judejce a řeknou: Půjďme s vámi. Slyšeli jsme, že je s vámi Bůh. Nové město Jeruzalém bude Hospodinu natolik milé a drahé, že bude přirovnáváno k zřítelnici jeho oka, tedy nejcitlivějšímu místu na tváři, skrze něž se komunikuje s okolním světem: *Tak totiž praví Hospodin zástupů ... Kdo se vás dotkne, dotkne se zřítelnice mého oka*. Jeruzalém s jeho tolik zkoušenými obyvateli bude ve středu Boží pozornosti, stane se hlavním komunikačním prostředkem s ostatním světem pohan-*

ských národů. A nakonec jsou jeruzalémští obyvatelé povzbuzeni k jásavé radosti, neboť z toho malého a pokořeného hloučku zbědovaných navrátilců učiní Hospodin veliký národ, který bude zásadně ovlivňovat celý svět, četné národy. Ne však jejich zásluhou, ale jen proto, že uprostřed nich si zbuduje svůj pozemský domov Bůh: *Já se raduj se, síónská dcerko, neboť už přicházím, abych bydlel uprostřed tebe*.

Poctěný velekněz

Další Zachariášovo vidění se týká klíčové osobnosti nově se formujícího věřícího společenství – velekněze. Nese jméno Jošua (Ježíš) a společně s pověřeným politickým vůdcem navrátilců, Zerubábelem, má za úkol nově formovat a vést Boží lid. Prorok jej vidí, jak stojí oblečený ve špinavém rouchu před Božím

poslem a po jeho boku satan, který je už připraven na něj žalovat, aby jej poškodil a před Božím soudem obvinil ke spravedlivému, ale nemilosrdnému potrestání. Hospodin sám však do tohoto jakéhosi soudního líčení zasahuje ve prospěch poníženého a provinilého velekněze. Nařizuje obléci ho do nového čistého roucha, poctit ho slavnostním turbanem a zmocňuje ho správou svého domu (chrámu) a svého lidu. ... *a satan mu stál po pravici, aby proti němu vznesl žalobu. Hospodin však satanu řekl: Hospodin tě volá k pořádku, satane ... Hospodin si vyvolil Jeruzalém. Což to není oharek vychvácený z ohně? ... Svléčte z něho ty špinavé šaty. ... Pohled, sňal jsem z tebe tvou vinu a dal jsem tě obléci do slavnostního roucha. ... Ať mu vstaví na hlavu čistý turban. ... budeš mít volný přístup mezi ty, kteří zde stojí (je míněno nebeské Hospodinovo dvořanstvo). Nakonec je ještě zaslíben příchod mesiáše, jehož nedokonalým předobrazem a předchůdcem je velekněz. Mesiáš je zde nazván „Výhonek“ – podle proroctví Izaiášova, zároveň však tento titul odkazuje na Boží působení v nynějším malém hloučku jeruzalémských Judejců, kteří přesto, že jsou v lidských očích bezvýznamní, nesou uprostřed sebe naději pro celý svět.*

Svícen a olivy

Následuje vidění zlatého sedmiramenného svícnu, přičemž každé rameno je osazeno sedmi kahany, při zapálení tedy sedmkrát sedmi (49) plamínky. Na stranách svícnu stojí dvě olivy osypané plody, z nichž vytéká ryzí zlato, které jako olej živý plameny svícnu. Výklad vidění však zde není podán důsledně a konkrétně, nýbrž v pouhých náznacích. Dvě olivy živící plameny svícnu jsou označeny jako *dva synové nového oleje, kteří stojí před Pánem celé země*. Z tohoto náznaku a z celého kontextu v Písmu můžeme usuzovat, že jsou zde míněni Mojžíš a Eliáš, hlavní zástupci všech služebníků Božího slova. Olej, který je zde obrazně charakterizován jako tekoucí ryzí zlato, je patrně Boží slovo, tedy hlavní komunikační prostředek mezi Bohem a člověkem. Vychází od Boha, přístup do tohoto světa získává skrze své věrné služebníky, kteří je zprostředkují lidskému pochopení. Sedmkrát sedm světél (sedmička je posvátné číslo plnosti), hořících na svícnu, jsou *oči Hospodinovy, prohledávající všechnu zemi*. Světlo je podle biblické zprávy o stvoření prvním stvořitelským činem Hospodina, který vnáší do temné a beztvaré hmoty řád, umožňující život. Tak i zde Boží slovo, zprostředkované Hospodinovými služebníky, vnáší do lidské společnosti řád, bez něhož by se lidé utopili v temnotě smrti a chaosu zla.

Tři vidění, která nám možná na první přečtení mnoho neřeknou, ale po delším soustředění a rozjímání se mohou stát působivými obrazy a symboly, které obohatí, poučí a povzbudí i náš duchovní život a vztah k Bohu. Jistě se v mnohém svou situací podobáme tehdejšímu nepočítaným věřícím, ztraceným v moři nevěřících. Ale i nám platí zaslíbení nového Jeruzaléma, který se rozvine Božím působením ve veliké a krásné město, ačkoli tomu, lidsky viděno, nic při-

liš nenasvědčuje. V tom je jistě veliká útěcha a povzbuzení. Církev je tímto novým Jeruzalémem, který je budován sice malými a slabými dělníky, ale který má zároveň velikou budoucnost, neboť jeho slávu není nějaké lidské megalomanství, ale – sice skrytý, přesto však všemohoucí – Bůh. Nový Jeruzalém má svého nového, dokonalého a zároveň milosrdného velekněze, jímž je Ježíš Kristus, obřad očisty a omilostnění velekněze můžeme snad aktualizovat na zvláště zodpovědné osoby v církvi – papeže, biskupy. A vizi hořícího svícnu můžeme chápat jako povzbuzení pro rozjímání evangelia, Božího slova, a život podle něj. Modlitba a služba Kristu vytváří onen zlatý olej, který živí světlo, jež je nutné pro život světa. Bez Boha je lidská společnost ztracená. A zde máme nezastupitelné místo. Ježíšovo *Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce, který je v nebesích*, je výstižným komentářem Zachariášova obrazu.

Zachariáš Oberpriester.

Svícen.

Vše se však rodí ve skrytu a z malých zárodků, a tak toto zamyšlení ukončíme krásnými slovy Hospodina, jak je Zachariáš tlumočí: *Ne mocí, ani silou, ale mým duchem, praví Hospodin zástupů*.

P. Jiří Voleský

Ilustrační foto

objasňovány Božím poslem. Zachariášova kniha se dá rozdělit na dvě části, z nichž první je úzce spjata s prorokovou dobou a její hlavní událostí – stavbou chrámu; zatímco druhá část hovoří převážně o eschatologických událostech, které nejsou jednoznačně myšlenkově spojeny s životem a událostmi prorokovy epochy. Přibližme si nyní některé z prorokových vizí první části a pokusme se je pochopit.

Nový Jeruzalém

Prorok vidí muže s měřícím pásmem, který se chystá nově rozměřit Jeruzalém. Jakoby bylo zakládáno nové město. Boží posel muže upozorňuje, aby nena-měřoval hradby, které jinak samozřejmě u každého významnějšího města musely být vystavěny. Nový Jeruzalém bude totiž tak veliký a lidnatý, že postaví

Biskup Jan Baxant oslavil 61. narozeniny

Dvacátý sídelní biskup litoměřický Mons. Jan Baxant oslavil ve čtvrtek 8. října 2009 své 61. narozeniny. Mezi prvními gratulanty byli zaměstnanci Biskupství litoměřického.

Během společného setkání v biskupské rezidenci mu osobně poblahopřáli, dali dárky a připili na zdraví. Kytici růží předal jménem zaměstnanců biskupství místokancléř Petr Mikula. Ty nakonec skončily v rukou přítomných žen, kterým je biskup věnoval. Darem biskupské domácnosti je nová biskupská berla, prsten a pektorál. Předměty jsou dílem klenotnice Lenky Trubačové a jejího bratra, sochaře Daniela Trubače. Protože má biskup Jan rád Francii, darovali mu pracovníci biskupského úřadu letenku do Paříže.

Pevné zdraví, štěstí v osobním životě a úspěchy v biskupské službě přišel Mons. Baxantovi popřát i starosta města Litoměřice Ladislav Chlupáč.

V neděli 4. října uplynul rok, kdy bylo oznámeno jmenování Mons. Jana Baxanta diecézním biskupem litoměřickým, biskupské svěcení přijal 22. listopadu 2008 v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích.

Kytici růží oslavenci předává místokancléř Petr Mikula, po biskupově levici stojí generální vikář Stanislav Příbyl, vedle něj asistent kancléře Antonín Fegyveres.

Jana Michálková

Nové webové stránky Biskupství litoměřického

Biskupství litoměřické spustilo začátkem srpna nové internetové stránky. Obsahují základní údaje o diecézi, biskupství a jednotlivých farnostech. V budoucnu budou navíc napojeny na elektronický katalog diecéze.

Webové stránky Biskupství litoměřického prošly kompletní změnou. Nový redakční systém, který běží na pozadí, umožňuje široké skupině uživatelů aktualizovat web, vytvářet a editovat články, fotogalerie, doplňovat události do kalendáře die-

céze. Uživatelé zde postupně najdou další informace o diecézi, její historii a jednotlivých farnostech.

Staré internetové stránky byly archivovány a doména www.biskupstvi-ltm.cz zanikla. S doménou také zanikly všechny staré maily, které měly tvar jmeno@biskupstvi-ltm.cz. Nové adresy jsou k dispozici na stránkách biskupství.

Nové internetové stránky najdete na adrese: **www.dltm.cz**

Vážení čtenáři Zdislavy,

tvořte náš diecézní časopis spolu s námi. Chcete, aby se v něm objevily zajímavé události z Vaší farnosti? Napište nám, pošlete fotografie, informujte nás o připravovaných akcích na adrese zdislava@dltm.cz. Zajímavosti otiskneme.

Děkujeme, Vaše redakce

Zdislava – měsíčník litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. Adresa redakce: Biskupství litoměřické - diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 1/1, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá P. Stanislav Příbyl (pribyl@dltm.cz). Redaktorka: Jana Michálková (michalkova@dltm.cz). Grafická úprava, sazba: Miroslav Zelenka.

Tisk: Tiskárna Zetka tisk, s.r.o. (tiskarna.zetka@volny.cz). Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042. Objednávky a distribuci zajišťuje Vydavatelství IN, s.r.o. (e-mail zdislava@in.cz), tel. 775 598 604 prostřednictvím Postservisu. Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Několik fotografií z návštěvy Svatého otce v České republice

Foto: Václav Landovský

Foto: Tomáš Roule

Obraz ze sbírek litoměřického biskupství